

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

תוכן עניינים

- א. משרבו האנסין ומאי ניהו ארנונא כדמכריז רבי ינאי פוקו וזרעו בשביעית משום ארנונא
1.....
- ב. סאה תרומה שנפלה למאה סאין של שביעית תעלה פחות מיכן ירקבו ... זאת אומרת
2.....
- ג. אבן היתה שם מימות נביאים הראשונים ושתייה היתה נקראת
3.....
- ד. כולן צריכין הכרזה בבית דין ... דבעינן הכרזה בגזלן דרבנן בגזלן דאורייתא מי בעינן
הכרזה ... סתם רועה פסול דבסתמא מכרוזין עליה.....
- ה. אוכלי דבר אחר פסולין לעדות הני מילי בפרהסיא אבל בעינעה לא ובפרהסיא נמי
לא אמרן אלא דאפשר ליה לאיתזוני בעינעה וקא מבזי נפשיה בפרהסיא אבל לא אפשר
ליה חיותיה הוא.....
- ו. החשוד על העריות כשר לעדות .... לענין עדות אשה שהוא פסול
6.....
- ז. גנב ניסן ונגב תשרי לא שמיה גנב הני מילי באריסא ודבר מועט ובדבר שנגמרה מלאכתו
7.....
- ח. הנהו קבוראי דקבור נפשא ביום טוב ראשון של עצרת ... ואכשרינהו רב הונא בריה
דרב יהושע ... סברי מצוה קא עבדי והא קא משמתינא להו סברי כפרה קא עבדי לן רבנן 8

דף כו.

א. משרבו האנסין ומאי ניהו ארנונא כדמכריז רבי ינאי פוקו וזרעו בשביעית משום ארנונא

משרבו האנסין¹ והטילו מלכי עכו"ם על ישראל לעשות מזונות לחיילותיהן,
או שהיו מכריחין אותן ליתן לארוחת המלך או מס שגובה המלך מן

¹ רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק א הלכה יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

התבואות, התירו לגמרי² לזרוע³ בשביעית אותן דברים שצריכין להם עבדי המלך בלבד.

וכן מי שכפאו אנס לעשות בשדהו של האנס⁴ בשביעית בהנם⁵, כמו עבודת המלך וכיוצא בהן הרי זה עושה.

השטחים⁶ הגובלים עם הגוים ושכבר ניסו השכנים הגוים להסיג גבולם, ושהדבר מביא לידי פגישות מסוכנות, ואפשר למנוע הדבר בחרישה לחוד, ושהחרישה הזאת לא תועיל לזריעה במוצאי שביעית קרוב הדבר שמצב זה חשוב כאונס ארנונא.

וכן התירו⁷ לעבוד מפני האונס, משום ארנונא שנוטל המלך חומש מפירות הארץ ומי שאינו עובדה גוזלין אותה ממנו בזהמקומות שלא החזיקו בהם עולי בבל ולא היתה שביעית נוהגת בהם אלא מדבריהם בהם אבל לא במה שהחזיקו.

כתב בחזו"א⁸ מצות שביעית נדחית מפני פקו"נ ככל מצות התורה בשעת מצור ומלחמה ואין להם מה לאכול, כשאר מצות התורה, ולא אמרה תורה לסמוך על הברכה להמנע מהשתדלות המחויבת בדרכי הטבע, וגם הברכה אפשר שיגרום החטא לקפחה, ומסתבר דהברכה היתה גם בבית שני וגם אחר החורבן אף דשביעית בזה"ז דרבנן והברכה נאמרה אחרי אשר עשו את ההשתדלות או במקום שנפטרו מהשתדלות, ועד כמה להשתדל מסור לחכמים ע"פ עיון התורה ברוח קדשם.

ב. סאה תרומה שנפלה למאה סאין של שביעית תעלה פחות מיכן ירקבו ... זאת אומרת נחשדו כהנים אשביעית

² שאין כונתו לומר שלא יזרעו רק כשיעור שצריכין עבדי המלך אלא אותן דברים מותר לזרוע לגמרי גם משום מזונותיהן שנשלל מהן העישוי בששית לעבדי המלך רק כונתו שדברים שאין עבדי המלך צריכין להן ולא לקחו מהן אסור אף על גב דבלא"ה לא ישאיר השדה בורה ויוסיף לזרוע דברים הצריכין להם עבדי המלך מ"מ כיון שבמין זה שאין המלך נוטל ממנו לא ניכר האונס כ"כ אסור. חזו"א שביעית סי' ב' סק"ד

³ בתוס' ותוס' הרא"ש בתי' שני והידושי הר"ן הטעם משום שהוא פקו"נ או קרוב לפקו"נ ששואל להם המלך מס ואין להם מה יפרענו ומתים בתפיסת המלך, ועי' בחזו"א שביעית סי' י"ח סק"ד דמשמע דנקט לעיקר כטעם זה ובמרכה"מ נקט שזו דעת רבנו וכ"כ הרדב"ן. וברש"י ותוס' בתי' קמא וכ"כ ביד רמ"ה דמפני ששביעית בזה"ז דרבנן התירו משום פסידא. ובראב"ד בהשנות ובמאירי סנהדרין נראה שהסכים לדברים והביא שם י"מ שע"י גוים היו עושים משום שיגזלו לו הקרקע התירו

⁴ חזו"א שם סק"ז

⁵ אבל לא בשכר וכן אין היתר להשתכר בשדה גוי לעבוד בזה"ז משום כדי חייו. חזו"א שם וסי' כ"ב סק"ד

⁶ בדרך אמונה שם צו הביא שכן כתב מרן במכתב

⁷ השגת הראב"ד א"א אנו קבלנו האנסים ארנונא שנוטל המלך חומש מפירות הארץ וכו'

⁸ שביעית סי' י"ח סק"ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

הכהנים חשודין⁹ על השביעית, להשהותן ולאכלן אחר הביעור, או שיעשה בהן סחורה האסורה וכדומה, לפי שהם אומרים הואיל והתרומות מותרות לנו, אף על פי שהן אסורין על הזרים במיתה ק"ו פירות שביעית, שאינו אלא בעשה, ושביעית נמי קדושת הארץ היא ודמיה לתרו"מ ונקראת קדש¹⁰.

לפיכך סאה תרומה שנפלה למאה סאה של פירות שביעית או כל תערובת אחרת של אחד במאה, תעלה, ומרים סאה ונותנה לכהן ואוכלה בתורת תרומה¹¹.

נפלה לפחות ממאה ירקבו הכל ולא ימכרו לכהנים¹² ככל מדומע¹³, לפי שהם חשודין על השביעית¹⁴.

אולם חשודים רק לענין הנזכר¹⁵, אך מותר למסור לכהן פירות שביעית ודמי שביעית וליקח ממנו פירות שביעית, וכ"ש שכשרין להעיד ולדון על שביעית¹⁶.

דף כו:

ג. אבן היתה שם מימות נביאים הראשונים ושתייה היתה

נקראת

⁹ רמב"ם שם פרק ח הלכה יח

¹⁰ רש"י ויד רמ"ה בסוגיא

¹¹ בזה לא חשו שהכהן יזולל כיון דהוי תרומה, שרק במדומע החמירו ובצפנת פענח פ"ד ממתנ"ע הכ"ו כ' טעם אחר בדבר מועט לא חששו, ועיין דרך אמונה שם קל"ז שהביא ירו' רפ"ה דתרומות שיתננה לכהן שאוכלה בקדושת שביעית וע"ש בגי' הגר"א וצ"ע

¹² ואפי' פחות ממוזן ג"ס ואפי' הכהן ת"ח. חזו"א שביעית סי' י"ב סקמ"ז

¹³ שדינו שימכרו חוץ מדמי אותה סאה בדמי תרומה שהן בזול שהרי צריך לאכלם בקדושת תרומה. כנ"ל פי"ג מתרומות הי"ב

¹⁴ אף על גב דבלא"ה אסור לעשות סחורה בפ"ש מ"מ מעט מעט מותר לפ"ד רבנו פ"ו ה"א בלי מדה ומשקל ועיין מעשה רקח ומאירי כאן, ולפ"ד התוס' עיי"ש דרך אמונה בה"ב ימכור שלא בשוק

¹⁵ חזו"א שם סי' י"ב סקמ"ז

¹⁶ אפי' להפוסקים דהחשוד על הדבר לא דנו ולא מעידו שאין חשודין ממש אלא שחוששין שמא יזוללו בזה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

כבר התבאר במסכת יומא דף נב. נג. שאבן היתה בקדש הקדשים¹⁷ במערבו ואבן השתיה שמה¹⁸ וי"א שהאבן היתה במרכז קודש הקדשים וי"א במזרח¹⁹, ועליה היה הארון מונח, ובבית שני שלא היה ארון היה נותן עליה מחתת הקטורת.

ולפניו בבית ראשון צנצנת המן ומטה אהרן, ובעת שבנה שלמה את הבית וידע שסופו ליחרב בנה בו מקום לגנוז בו הארון למטה במטמוניות עמוקות ועקלקלות ויאשיהו המלך צוה וגנוז במקום שבנה שלמה שנאמר (דברי הימים ב לה פסוק ג) ויאמר ללויים המבונים המבינים לכל ישראל הקדושים לה' תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל אין לכם משא בפתח עתה עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל, וגנוז עמו מטה אהרן והצנצנת ושמן המשחה²⁰ וכל אלו לא חזרו בבית שני.

ד. כולן צריכין הכרזה בבית דין ... דבעינן הכרזה בגזלן

דרבנן בגזלן דאורייתא מי בעינן הכרזה ... סתם רועה

פסול דבסתמא מכריזינן עליה

¹⁷ רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ד הלכה א

¹⁸ ונ"ל דבימיהם דוד ושמואל (בסוטה מת): נתגלה האבן ולא שהנביאים הניחוחו, דהרי בסיפא אמרינן שנקרא שתייה, ואמרינן בש"ס משום שמשם נברא העולם, ודוחק לומר דר"ל שממקומו נברא העולם. תפארת ישראל יומא ה ב

¹⁹ עיין מדרש תנחומא פרשת קדושים סימן י "ארץ ישראל יושבת באמצעיתו של עולם, וירושלים באמצע ארץ ישראל, ובית המקדש באמצע ירושלים, וההיכל באמצע בית המקדש, והארון באמצע ההיכל, והאבן שתיה לפני ההיכל, שממנה הושתת העולם" ועיי' תוס' ב"ב כה. ד"ה וצבא וכו' שכתבו בשם ריצב"א דהארון היה במזרח קדשי הקדשים יעו"ש ולהלן נד. שאיתא שם דהיו בדי הארון דוחקין בפרוכת יעו"ש וכן איתא במנחות צח: וא"כ משמע כהתוס' דב"ב אמנם התוס' במנחות שם ד"ה דוחקין וכו' כתב דהיה עומד באמצע בית קה"ק והא דדוחקין בפרוכת מעשה נסים ועיי' ברשב"ם ב"ב צט. ד"ה ארון וכו' דמשמע כדברי רבינו יעו"ש (ומש"כ מרן דהכי איתא כברייתא דמלאכת המשכן יעו"ש עיין שם בפ"ו וז"ל אמרת היה נתון בתוך הבית וחולק את הבית עשר אמות על עשר אמות ושני כרובים של זהב היו עומדין על רגליהם בארץ מכותל לברוב ה' אמות ומכרוב לארון ה' אמות מנין אתה אומר שכיון שהכהנים הכניסו את הארון האריכו הבדים והגיעו לפרכת ונגעו בפתח לפיכך לא נגעלו דלתות בקדשי הקדשים מעולם שנאמר ויאריכו הבדים וגו' עכ"ל ולכאורה משמע מכאן שהיה עומד באמצע וע"ע בתוס' יום טוב יומא פ"ה ובפ"ב דב"ב יעו"ש (וע"ע במדר' שמות פ"ה דארון של שלמה היה עשר אמות יעו"ש). הר המוריה

²⁰ רבינו השמיט ארגו ששיגרו פלשתים מפני שאין לו ענין לדינין אלו וק"ל גם מנו חז"ל כרובים ואש שלא היו בבית שני. מעשה רקח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

כל הפסול²¹ מן התורה מחמת עבירה, כגון גזלן דאורייתא וכיוצא, אם העיד עדותו בטלה אף על גב שלא הכריזו על פיסולו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, שביון שהתורה פסלתו מה לנו ולהכרזתו, אין לנו כח להכשיר פסול משום שלא הכריזו עליו.

אבל הפסול מדבריהם כל עדות שיעיד קודם שהכריזו עליו לא פסלוהו²², כדי שלא לאבד זכות העם שלא ידעו שהוא פסול, ולא רצו להפסיד ממון הבריות שלוקחים אותו לעדות ולא ידעו מפסוליהם, מאחר שכבר העידו²³, עד שיכריזו עליו וידעו העם ליזהר ממנו שלא למסור לו עדות.

אולם אם²⁴ הענישום ברבים על עבירתן כגון שהוציאו מביית הכנסת מחמת שלא נהג כשורה בעבירה זו, הרי זה כאילו הכריזו עליו.

גם סתם מוכסים וסתם רועה שפסולים, אין הפירוש סתם בלי הכרזה, רק סתמא אף על פי שלא נודע שעשו גזל באמונתם, מכל מקום חזקה שעושים שלא כדין ומכריזין תיכף עליהם, אבל ללא הכרזה אינם פסולים²⁵.

וגם בפסול מן התורה²⁶ אין לפוסלו אם העיד אלא כשיודעין בודאי שעבר עבירה זו, כגון שהעיד בב"ד ואח"כ באו עליו עדים שעבר עבירה שנפסל עליה מן התורה קודם שהעיד, אבל אם אין יודעים אם עברה קודם שהעיד או אח"כ מעמידים אדם על חזקתו עד עכשיו²⁷, ונאמר עכשיו הוא שנפסל, וכל מה שהעיד עד עכשיו כשר.

²¹ שו"ע ונו"כ הו"מ לד' כג

²² וכתב נמוקי יוסף פרק זה בורר [סנהדרין ד' ע"ב מדפי הרי"ף ד"ה והוה ליה] דלאותה עדות שנפסל בשבילה, אפילו בלא הכרזה פסול, סמ"ע שם נה וקשה דבנמוקי יוסף לא כתב כן אלא להמקשה דהוי ס"ל דפסול לעדות על פי עצמו, א"כ כשמעיד לדידי אויף בריביתא אינו נאמן דהו"ל פסול, אבל למאי דמשני דאין אדם משים עצמו רשע ופלגין דיבוריה, לא משכחת לה להאי דינא, דאי מעידים עליו שהוא לוח בריבית [ואומרים מפלוני לוח...]. הו"ל עדות אחרת, וא"כ לאיזה צורך כתבו הב"י [מהודש כ"ה] והד"מ [סעיף ל"ג] והסמ"ע דין זה, וצ"ע ש"ך שם כג, ונ"ל להכריע היכי שהמלוה ידע מפסולם א"צ הכרזה דאיהו דאפסיד אנפשיה, והיכי שלא ידע כגון שחתמו ביום טוב שני ויוכל להיות שההלואה נעשית בעיו"ט והמלוה לא ידע מתי חתמו אז אין להפסידו, ועוד שאין הפסול בעצם העדות רק עבירה אחרת של איסור יום טוב מש"ה כשר השטר. מאזניים למשפט שם

²³ סמ"ע שם נה

²⁴ רמ"א שם

²⁵ סמ"ע נה

²⁶ רמ"א שם

²⁷ בקונטרס שב שמעתתא (שמעתא נ' פ"ד) הארכנו בזה להקשות ממקוה שנמדד ונמצא חסר בריש נדה (ב), דכל הטהרות שנעשו על גבי טמאות משום דאיכא תרתי לריעותא העמד טמא על חזקתו והרי חסר לפניך, וא"כ הכא נמי נימא אוקי ממון על חזקתו והרי פסול לפניך. קצוה"ח ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

**ה. אוכלי דבר אחר פסולין לעדות הני מילי בפרהסיא אבל
בצינעה לא ובפרהסיא נמי לא אמרן אלא דאפשר ליה
לאיתזוני בצינעה וקא מבזי נפשיה בפרהסיא אבל לא
אפשר ליה חיותיה הוא**

הבזויים והם אנשים שאין להם בושת פנים ואין מקפידים על כבודם פסולים מדרבנן, שהואיל ואינן מקפידים על כבודם אינן בושים ג"כ מלהעיד שקר²⁸.

לפיכך אלו האנשים שהולכין בשוק ואוכלין בפני כל העם הוא בעירן שמכירין לו הרואים²⁹, שזה הוא גנאי ואינו בוש. אבל כשאינו בפני כל העם גנאי הוא לתלמיד חכם לעשות כן, אבל אין אדם נפסל בכך³⁰. וכן יש לחלק בין ההולכים בשוק ואוכלים שהוא פחיתות גדול בזוי מאוד, ובין הקובעים מקום בשוק שהוא אין כבוד לת"ח, אבל לא בשביל כך מיפסל לעדות³¹.

וכגון אלו שהולכים ערומים בשוק בעת שהם עסוקים במלאכתן מנוולת וכיוצא באלו שאין מקפידין על הבושת, כל אלו חשובין ככלבים ואין מקפידין ג"כ מלהעיד עדות שקר.

והמקבלין צדקה מן הגוים בפרהסיא ואינם מתביישים והיה אפשר להם שיזונו בצנעא, הם ג"כ מכלל אלו, שהרי הם מבזים עצמם בפרהסיא ואינם בושים ופסולים ג"כ מדבריהם, אבל אם אי אפשר להם להתפרנס בצינעא כשרים.

**ו. החשוד על העריות כשר לעדות .... לענין עדות אשה
שהוא פסול**

²⁸ חיישינן נמי שיעידו שקר ולא יחששו שיוודע הדבר ותבוא עליהן חרפה ובושה, דהא אין מקפידין על הבושה. סמ"ע מה, כי חזקת עדות הוא על שני ענינים אחד יראת הש"י, ב' מורא בשר ודם שיבוש אם יוכחש ויתגלה שקרותו, וזה שאין מקפיד כלל על כבודו אינו בוש מלשקר. מאזניים למשפט שם

²⁹ מאזניים למשפט

³⁰ גמרא [ירושלמי מעשרות פ"ג ה"ב] סמ"ע מד

³¹ אורים לח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

כבר התבאר במסכת יבמות דף כה. ולעיל דף ט. ודרף כג שהרשעים³² פסולין לעדות מן התורה אולם אין אדם³³ נפסל לעדות, בפסול רשע שעבר עבירה ע"פ עצמו, אלא על פי עדים שיעידו עליו, שאין אדם משים עצמו רשע³⁴ ומכל מקום אין נותנין לו להיות עד, לכתחלה, וכן אין נפסל על קול וחשד בעלמא, כגון מי שחשוד על עריות, שרגיל עם עריות ומתייחד עמהם, וקול יוצא עליו, כשר לכל עדות חוץ מלעדות אשה.

ז. גנב ניסן וגנב תשרי לא שמיה גנב הני מילי באריסא ודבר מועט ובדבר שנגמרה מלאכתו

אריס כלומר אדם המעבד אדמת אחרים, על מנת להתחלק עם הבעלים ביבול שתוציא האדמה, לפי המוסכם, כגון שני שלישים לאריס ושליש לבעל השדה וכיוצא בזה. שלקח³⁵ דבר מועט מהפירות שבכרו ביומי ניסן ויומי תשרי, שבניסן ימי קצירה ובתשרי ימי בעיר והוא נוטל מהם דבר מועט קודם שנגמר מלאכתו, אף על גב שלקח שלא מדעת בעל השדה אינו נקרא גנב וכשר, מפני שבאלו הימים שצריך הבעל לפועלים אינו מקפיד על זה³⁶ וכן כל כיוצא בזה.

³² חינוך מצוה עה שו"ע ונו"כ חו"מ לד א

³³ שו"ע ונו"כ חו"מ לד כה

³⁴ ועיין בפתחי תשובה ס"ק מ חילוקים באיזה אופנים אדם משים עצמו רשע ובאיזה אופנים אין משים עצמו רשע כגון ברצועה להכשיר עצמו ועי"ז משים עצמו רשע ועוד אופנים ואכמ"ל עיין קהלת יעקב למהרי"י אלגאזי ח' תוספות דרבנן אות א' סי' י"ז שכתב בשם כנה"ג חו"מ סי' שמ"ח אות י"ב שהביא תשובת ב"י בשם הרשב"א דהא דאמע"ר דווקא באומר בעצמו אבל באחרים מעידים אותו והוא מסכים על ידיהם אין זה מרשיע עצמו והוכיח כן מתוד"ה מעידין ריש פ"ק דמכות ועי"ש בקה"י בשם הרב צבי אשכנזי סי' ג' ד"ו ע"ד דאם יש ריעותא על האדם נאמן לשים עצמו רשע דמדעבד איסורא זוטא עביד נמי איסורא רבה והביא ממל"מ מלוה ולוה פ"ד דנסתפק דהיבא דיש איסור בחתימת השמר ורק מסופק לנו אם העדים התמו וידעו האסור או לאו והם אומרים דידעו מהאיסור דבכה"ג אאמע"ר והעלה דאין נאמנים וזה דלא כהר"י צבי אשכנזי הנ"ל ועיין משאת בנימין סי' נ"א ועי"ש בקה"י דהא דאמע"ר היינו נ"מ למפרע אבל מכאן ולהבא נאמן לשווא אנפשיה חתיכה דאיסורא אפי" דעושה ע"ר וראיה דהאשה שאמרה נטמאתי לבעלי ברצון נאמנת דשווא אח"ד

³⁵ שו"ע ונו"כ חו"מ לד מו

³⁶ כן לשון המחבר והלבוש אך בסמ"ע לז כתב שאז מורה היתר שאכלו בטרחות עבודתו, ואינו כגולן להיות נחשד ג"כ להעיד שקר

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

אבל כשנגמר מלאכתו מקפיד עליו וחשיב גניבה. ויש אומרים³⁷ אדרבה דכל שלא נגמר מלאכתו אין דרך פועל ליקח ממנו, וכשזה נוטל אין לו דבר שיוכל לתלות בו היתר ונגב הוא ופסול, אבל כשנגמרה מלאכתו משוי נפשיה כפועל³⁸ ומורה לעצמו התירא וסביר לא קפיד בה וכשר.

**ח. הנהו קבוראי דקבור נפשא ביום טוב ראשון של עצרת ...
ואכשרינהו רב הונא בריה דרב יהושע ... סברי מצוה קא
עבדי והא קא משמתינא להו סברי כפרה קא עבדי לן רבנן**

דבר איסור³⁹ שנוכל לומר⁴⁰ שעברו מכה טעות כגון שקיבל ספרים לשמור או שלקחם בתורת משכון ולמד בהם, וכגון קוברי המת ביום טוב ראשון, כשרים. אפילו נידו אותם ושנו בדבר, כשרים, מפני שהם סוברים שמצוה הם עושים ושלא נידו אותם אלא לכפרה.

וכן אם עבר על דברים שלא פשט בישראל שהם עבירה. וראוהו עובר על דבר שקרוב העושה להיות שונג, אינו פסול אלא צריכים להזהירו, ואחר כך יפסל⁴¹.

³⁷ רמ"א מהמור

³⁸ מורה היתר ואומר שאינו מקפיד הבעל הבית, שהרי התורה התירה לפועל לאכול מדבר שנגמרה מלאכתו, כמ"ש [דברים כ"ג כ"ה] כי תבא בכרם רעך כו'. סמ"ע לח

³⁹ שו"ע ונו"כ שם ד

⁴⁰ משמע דאיירי כשאיננו יכולים לברר אבל אם הם בפנינו ונוכל לברר אם הוא מכה טעות או שעברו על האיסור אם יתברר שאינו מכה טעות יהיו פסולין וכ"כ בשו"ת חו"י סי' קז אבל עיין בפתחי תשובה ס"ק ט שכתב שמדברי שו"ת רע"א מוכח שכיון שאינו נחשב איסור אפילו יאמר שידע מהאיסור אין אדם משים עצמו רשע ולא יהיה נאמן ונמען לו שמכה טעות הוא

⁴¹ כיצד, ראוהו קושר או מתיר בשבת, צריכים להודיעו שזה חילול שבת, מפני שרוב העם אינם יודעים זה. וכן אם ראוהו עושה מלאכה שידועה לכל שאסורה בשבת או ביום טוב, צריכים להודיעו שהיום שבת, שמא שבת הוא שהיום שבת או יו"ט. וכן המשחק בקוביא תמיד אפילו אם יודע שהוא אסור, צריכים העדים להודיעו שהעושה דבר זה פסול לעדות, שרוב העם אינם יודעים דברים אלו. וכן כל כיוצא בזה. (שם)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

